

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie www.poeziebos.be of www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php

Loop een leven om

Wat als de stad mij zou verlaten? Of kan ik
mij als een pen uit haar binnenzak laten vallen,
verliezen van de zichzelf herhalende straten?

Zou ik op de snelweg afslaan en het land opstappen?
Een brug of oevers zoeken? Stoppen met drinken
en wederom beginnen? Mezelf uitroken als een mesthoop?

Hoe ik haar bewaar. Kiezelgruis: tanden in mijn mond.
Een ruitenwiser is mijn vlaggenstok.
Ik strooi vuil zand onder mijn oksels als een olifant,

smeer boter in mijn haar,
stap grootmoedig weg
om te verdwalen aan de schouder van de maan.

Wie wil er nog de wildernis in gaan
om de geheimzinnige gang onder de boomwortels te zoeken,
vallende sterren te vinden in het vissersnet van een nat bladerdek?

Wie durft met zijn of haar hiel
een landkaart in de grond te tekenen
om het pad dan toch te negeren?

Vraag om gesprekken met de stenen,
ga uit je schoenen staan,
loop een leven om.

Wanneer ik mijn handen balsem met munt

Wanneer ik mijn handen balsem met munt,
mijn huid aanwrijf met mos en bladeren,
zing van voorouders naakt dansend

in een eikenwoud -
ben ik dan een sjamaan?
Nee, ik heb hoogstens een cowboyloop,

indianenkuif en praat als een kolonist
die 't kanaal overzwom.
Wat dacht ik dat ik was? Ik hoor

de keukenmuizen giechelen
wanneer ik voorbij kom. Ik ben
zo mager als een fietspomp.

Pretparkacteur, lieveling.
Asfaltdandy, nieuwe nomade.
Een ontmaskering in ontwikkeling.

Ik heb prachtige dromen geschreven
maar niemand wil ze ontlennen.
Het museumwaardige verstenen van mijn slapen.

Vele landschappen hebben zich
onherroepelijk in mijn camouflage vergist.
Planeetziek sluip ik door de antieke regen.

De uitgang

De sterren vertrouwen enkel
hun jongere versie aan ons toe,
onder het ijs glipt de rivier weg,

terwijl de paddenstoel de hoed
voor niemand afneemt -
zo onzichtbaar worden sporen uitgezaaid.

Een egel krult zich om zijn buik heen.
Alleen aan de achterkant van een bergflank
of eik kraakt het mos

als een verharde winterjas. Dit bos
kent de schaduw in zijn binnenzak,
net zoals ik

soms ongemerkt rugwaarts wegsluip,
het achterste van m'n tong
voor mezelf bewaar.

Zo vond ik op een verloren dag
de uitgang van het stokoude woud.
(De kiem heb ik nooit bereikt.)

Voor mijn ogen week het vermomde
kreupelhout uiteen. Ik verborg me
vastberaden tussen de brandnetels.

's Nachts straalt zij zachtjes poollicht uit

In haar verlaten armen wonen. De omhelzing
is een vertakking in het bospad,
eens zo ongenaakbaar

als de zwervende mist.
Andere dagen lijkt het
dat zij een waterval at.

De geur van gasreuzen, talkpoeder, Arabische
gom. Het zeilen van de continenten
is haar zondagsdans.

Ik trek een wachtpost op in haar parfum
van gebrande amandel en sandelhout,
gerafelde oesters. Is zij niet het middelpunt

van de wereld? Ik loop los in haar,
een labyrint om sierlijk in te dwalen.
Ik vereer haar zwarte steen, ruimtekind.

Soms heeft zij de hele atlas aan:
fjorden drijven grillig in haar ogen,
Afrika is een scalp aan haar riem.

Ik ben een angstige verovering.
's Nachts straalt zij zachtjes poollicht uit
over mijn bemodderde laarzen in de gang.

Maarten Inghels is de nieuwe stadsdichter van Antwerpen. In het najaar van 2015 verscheen zijn dichtbundel *Nieuwe Rituelen* bij De Bezige Bij. Hij is dichter, schrijver en coördinator van een project in Antwerpen waarbij dichters gedichten schrijven voor mensen die eenzaam worden begraven, zonder familie of vrienden. Het reportageboek *De eenzame uitvaart, 40 verhalen en gedichten bij vergeten levens* verscheen in oktober 2013.